ախչկան մը հետ: Մէկէլ ախպէրներ իրարու խաւէն հասան[1], Ձէնով Յովան պսակվաւ խետ Կուլիզար խաթունին, Թառլան Վէգօն էլ խետ ձիու Կուլակին:

20. Ժամանակ անցեր էր Մըրայ Թագաւորուն տղայ ծնած չէր. օրօխկեց Սասնայ քաղաք կտրիճ Մհէրն կանչեց ու մաճլիս. ասաց. — Մհէր, գիտե՞ս քե ինչ ապով[2] եմ կանչե: — Չէ ասաց, թագաւոր ապրած կէնայ, չեմ գիտե: — Թագաւորն ասաց իմ եաշն[3] ընցերի, չում էսօր Աստուած ձիկ զաւակ չտվե, ես ճհէլ կնիկ մը ունիմ, տիւ էս գիշեր պիտի էրթաս իմ կէօղվէնք[4], որ ձիկ տղէ մը էլնի. իմ թագաւորութեն պահի իմ տիւշմանքնիկաց դէմ կայնի: — Էտայ չէլած բան ի, ասաց Մհէր, տիւ անօրայ տաճիկ ես, ես քրիստոնեայ. ինչպէս կանամ մանե քըոյ կէօղվէնք:

21. — Թագաւորն ասաց. Մհէր, ես քե սիրեր եմ, խաթրով էլե պիտի էրթաս, զօռով էլե պիտի էրթաս: Մհէրի չարէն կտրաւ. գնաց ինոր կնկեան մօտ. առաւտուն երբ որ էլաւ, իզին ուզեց թագաւորուց, գնաց ուր քեաղաք. ինն ամիս, ինն օր, ինն սհաթ որ թմըմաւ. թագաւորու կնկեան տղէ մը էլաւ, անուն իտիր Մէլիք:

Գ.

22. Մհէրին էլ չում էն օր պտուղ չկէր, վեց տարիէն սորայ Մհէրին էլ տղէ մը էլաւ՝ անուն իտի Տաւիթ: Տաւիթի քառսունք տէլ չէր լցվե, Մհէրն մեռաւ: Սինամ՝ Տաւթի մէր, կոնտախ[5] իթօղ մէջ տախտին ասաց. «Իտև Մհէրին, արեւալոս ձիկ խարամ էլնի», եօթ դռով ներս[6] մտաւ սուգ պահեց:

23. Էլան Տաւիթ, որ շատակեր էր ու րենք էլ ծիծ չունէին, ինոր խամար ավին էրկու մշակի քեամակ, որ տանեն Մըրայ Մէլիքի մօր շախելու: — Մելիքի մէր ասաց. խաղար ըարով էք իկե էս էլ իմ զաւակն ի կշախեմ: Երբ ծիծն իտիր բէրան տաճկի ծիծ էլնելու խամար Տաւիթ չծծեց. մէրն էլաւ տաւրի կաթ լցուց մէջ կուտշին, Տաւիթին կհրցուց. չում Տաւիթն էլաւ իրեք տարեկան, կաթից կտրեց:

24. Էն ժամ Մէլիքն էլէր էր կտրիճ ճհէլ: Քառսուն կլոր առճիճ արերեր ու հէօլ, որ իրեք գիր կըզարնէր կտանէր սարի գլօխ, ձիաւորներ կէրթին կբերին: Տաւիթ խարցուց ու մօր «Իմ ախպէր Մէլիք ալըր կէրթայ հմէն օր»: — Ասաց կէրթայ հէօլ խաղալ: — Տաւիթն ասաց. ես էլ պիտի էրթամ սէհր անեմ:

---

1 Մեծացան, չափահաս դարձան: 2 Պատճառաւ. 3 Հասակ.
4 Անկողին: 5 Խաժարուր, բալուլ. 6 Եօթը դռնով ներս (?!).